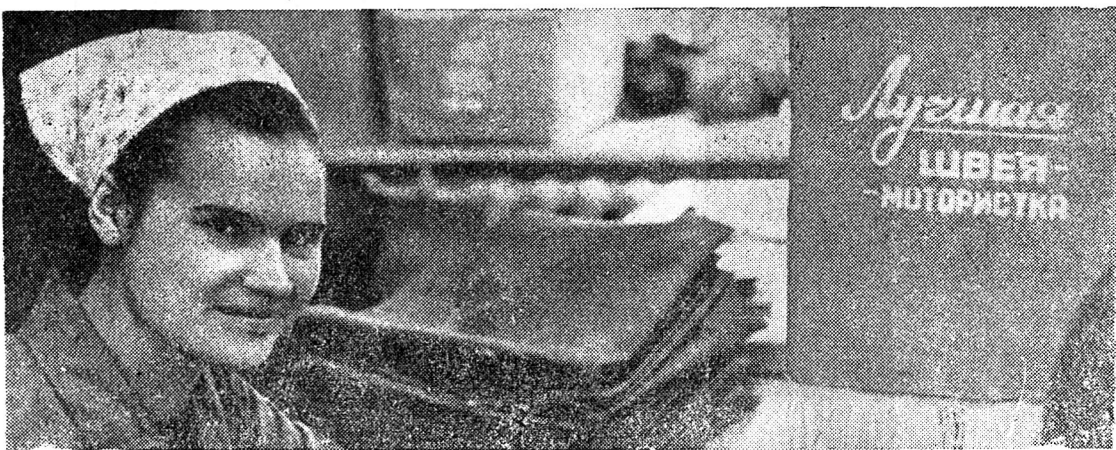

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАІН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 4-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 7 (189)

Субота, 13 лютого 1971 року

Ціна 2 коп.

РЕАГУВАТИ НА КРИТИКУ

Критика на сторінках «Нашого життя» з'являється не так вже й часто. В більшості випадків на неї вірно, своєчасно та оперативно реагують ті, кому вона адресована, виправляють, вказані в роботі, недоліки.

Та є серед них, на жаль, і такі, що реагують на критику до-сить хворобливо, інші — зовсім її замовчують.

Щоб не бути голослівним, змушені оглянутися дещо назад і навести конкретні приклади.

Десь в середині позаминулого року піддавалася гострій критиці занедбаність соціалістичного змагання на Одеських учбово-виробничих підприємствах. Напевно, не треба багато доводити, що саме соціалістичне змагання, якщо воно широко розгорнуте, якщо йому надано гласності, дієвості, позитивно впливає на ріст всіх техніко-економічних показників. Якраз про це забули на підприємствах Одеси. На що вказав на сторінках газети Ю. Гер, наш позаштатний кореспондент. Відповіді на дану критику газета не одержала, хоча від дня надрукування даної критичної кореспонденції минуло рівно півроку. І ось вищезгаданий автор надсилає до редакції критичну кореспонденцію знову, котра і була своєрідною відповіддю на вказані недоліки, проте не тією, якої чекала газета. Ю. Гер писав, що на підприємствах після надрукування критичного матеріалу, відбулися деякі зміни. Однак, в організації соціалістичного змагання є ще чимало істотних недоліків. З критики тут не зробили належних висновків. Виробничники не знають, як вони працювали за п'ятиденку та протягом місяця. Цехові й виробничі наради проводяться на підприємствах нерегулярно. Потребує поновлення наочна агітація тощо.

І на цей раз знову ніякої реакції з обласного відділу УТОГ. Навпаки, стало відомо, що Ю. Гер зазнав гоніння з боку директора УВП-2 т. Гройзуна та голови обласного відділу УТОГ т. Семенової, котрі погрожували йому розпратою, почали слідкувати за подачою інформації до редакції, обмежували у використанні телефону і телетайпа. І тільки майже через півроку, після кількаразового нагадування В. Семенова нарешті повідомила редакцію, що факти, вказані в критичних кореспонденціях Ю. Гера «Сила змагання — у гласності і дієвості» та «Віз і нині там» мали місце. Президія Одеського обласного відділу УТОГ вказала директорам підприємств на недопустимість подібного.

Всього кілька рядків відповіді, а чекали на неї близько року.

Через рік також відповіли на критику, вже після другого виступу газети, керівники Одеського учбово-виробничого підприємства № 1. Зараз на цих підприємствах, правда, відбулися деякі організаційні зміни.

Подібно ставляться і реагують на нещасливу критику не тільки в Одесі.

Живе на Полтавщині в м. Зінкові Надія Василівна Аксюк. Важким було в неї життя. Під час Великої Вітчизняної війни ще зовсім юною вона потрапила до фашистського концентраційного табору. Мужньо перенесла всі лихоліття війни — голод, холод, надлюдські муки. Там же в гестапівських застінках, після тяжкого захворювання, частково втратила слух. Чоловік Надії Василівни ось вже понад 20 років прикутий недугою до ліжка. І замість того, щоб допомогти цій людині, працівники Полтавського обласного відділу УТОГ дорікають їй, що вона часто пише до газети. Згодом Н. Аксюк було переведено на нижчеоплачувану роботу, а незабаром і зовсім звільнено.

Несвоєчасно, або зовсім не реагують на критичні виступи в газеті працівники Кіровоградського, Ровенського, Черкаського, Закарпатського та інших обласних відділів УТОГ. Надалі цьому слід покласти край. Реагувати на критику своєчасно, вірно і тільки з партійних позицій — першочерговий обов'язок кожного, зокрема, керівника.

ХТО ПОПЕРЕДУ?

ВИКОНАННЯ ПЛАНУ
РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОДУКЦІЇ
ПІДПРИЄМСТВАМИ
СИСТЕМИ УТОГ
ЗА СІЧЕНЬ 1971 року
(в тисячах карбованців)

Учбово-виробниче підприємство	План	фактично	% вико-нання
Вінницьке	150	152,6	101,9
Ворошилов-градське № 1	165	169,8	102,9
Ворошилов-градське № 2	272	274	100,7
Дніпро-петровське	230	245,4	106,7
Дніпро-дзержинське	185	190,9	103,2
Донецьке	154	158	102,6
Єнакієвське	40	43	107,5
Артемівське	276	281,7	102,1
Ждановське	108	110,9	102,7
Слов'янське	100	110	110
Житомирське	343	344,8	100,5
Ужгород. № 1	65	65,7	101,1
Ужгород. № 2	200	201,9	100,9
Запорізьке	275	302	109,8
Івано-Франківське	354	361	102
Київське № 1	151	151	100
Київське дослідне підприємство	347	348,5	100,1
Київське № 3	38,7	40,6	104,9
Біло-церківське	192	223,8	116,6
Кірово-градське	106	113	106,6
Сімферопольське	120	120	100
Комунальське	79	79	100
Львівське № 1	256	264	103,1
Львівське № 2	325	345,1	106,2
Бродівське	93	107	115,1
Дрогобицьке	65	78	120
Миколаївське	52	52,7	101,3
Одеське № 1	32	32	100
Одеське № 2	123	128,3	104,3
Одеське № 3	85	85	100
Полтавське № 1	213	213	100
Полтавське № 2	56	58,6	104,6
Лубенське	160	163,1	101,9
Ровенське	53,5	55,7	104,1
Сумське	26	28	107,7
Конотопське	290	290	100
Лебединське	47	48	102,1
Харківське № 1	91	92	101,1
Харківське № 2	642	651	101,4
Херсонське	153	161,8	105,8
Кам'янець-Подільське	240	244,9	102
Черкаське	90	91	101,1
Чернігівське	295	308,7	104,6
Чернівецьке	128	130	101,5
Садгірське	148	148,4	100,3
ВСЬОГО:	7615,2	7863,9	103,3

З великим трудовим піднесенням працюють у ці передз'їздівські дні швейники Одеського УВП-2.

На фото: Ганна САВЧАК (зліва вгорі) і Марія БОГАЧИК — ударниці комуністичної праці. Вони із місяця в місяць підтверджують звання «Краща за професією».

ДОДАТКОВІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

Минулий рік для колективу Одеського УВП-2 був складним. На підприємстві здійснювалася технологічна реконструкція для випуску швейних виробів. З цим завданням трудівники справилися успішно.

На УВП було організовано перекваліфікацію 60 робітниць трико-тажних спеціальностей на швей-мотористок, замінено обладнання трикотажне на швейне. Крім цього, було підвищено режим роботи швейних машин.

Всю цю складну роботу довелося проводити, як кажуть, на ходу, без знижки на виконання виробничого плану.

Розгорнувши соціалістичне змагання на честь XXIV з'їзду КПРС і КП України, колектив виконав план восьмої п'ятирічки за чотири з половиною роки, а план 1970 року — за 11 місяців. Обсяг реалізованої продукції виконано на 111,1 процента, що дало можливість додатково відвантажити продукції на 181 тисячу карбованців, за рахунок зниження собівартості вироблюваної продукції досягнута економія 53,7 тисячі карбованців. План по прибутку виконано на 155,5 процента. Значно зросла продуктивність праці на кожного робітника.

У досягненні таких результатів роботи вагомий вклад внесли партійна та профспілкова організації підприємства, що забезпечили гласність соціалістичного змагання. Місцевий комітет, бюро первинної організації УТОГ, адміністрація щомісяця підводять підсумки змагання, присуджують перехідний Червоний Прапор кращим ділянкам, підводять підсумки змагання за звання «Краща по професії». Сім місяців підряд це звання присуджувалося швеям-мотористкам Ганні Савчак та Марії Богачик. Їх бездоганна робота визнана всім колективом. У них багато послідовниць на всіх ділянках. Тепер три місяці підряд це почесне звання присвоєне швеям-мотористкам Зотівій, Тимошук, Крицькій, по два місяці тт. Кравчук, Мокійчук, Груздовій, Бондаренко, Миронович, Кольцовій.

Зараз напередодні XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України на підприємстві розгорнулася нова хвиля соціалістичного змагання. Взяті нові підвищені зобов'язання. План першого кварталу колектив дав слово виконати до 29 березня і дати понадпланової продукції на 12,5 тисячі карбованців. А річний план виконати до 25 грудня, випустити та реалізувати продукції понад річне завдання на 41 тисячу карбованців.

За рахунок впровадження передової технології та нової техніки, механізації ручних процесів, продуктивність праці підвищити на два проценти. Завдяки впровадженню заходів по науковій організації праці намічено досягти економічного ефекту 1200 карбованців.

Передбачити також скорочення витрат на один карбованець товарної продукції на 0,3 копійки, домогтися понадпланового прибутку на три проценти. За рахунок раціонального розкрою зекономити 1300 бавовняних тканин.

У цехах проведені збори робітників, на яких підведено підсумки роботи за минулий рік і прийнято нові соціалістичні зобов'язання. На змагання трудівники УВП-2 викликали колектив Херсонського УВП.

ПЛАН ПЕРШОГО КВАРТАЛУ — ДОСТРОКОВО

Радянські люди вже давно мають традицію — визначну подію чи знаменну дату в житті нашого народу відзначати ударною працею.

Трудівники Полтавського УВП № 1 вирішили ознаменувати відкриття наступних партійних з'їздів новими трудовими зверненнями. На честь XXIV з'їзду КПРС колектив учбово-виробничого підприємства взяв нові підвищені зобов'язання.

Виробничий план першого кварталу нинішнього року трудівники УВП-1 дали слово виконати на три дні раніше строку і понад завдання випустити 600 швейних виробів.

Підсумки січня підтверджують, що взяті зобов'язання полтавчани успішно виконують. Виробничу програму першого місяця колектив учбово-виробничого під-

приємства завершив на 110,2 процента.

Високих трудових показників домоглася бригада, яку очолює майстер Лідія Гладка. Січневий план вони завершили на 117 процентів. Це один з передових виробничих колективів на підприємстві.

Вагомий трудовий вклад у досягнення цього успіху внесли своєю натхненною працею робітниця як О. Руденко, Г. Гальченко, М. Шолудько, Л. Акбагева, М. Токар, Л. Яковенко, М. Ковальова, Л. Зуй, А. Шуйська, О. Трач, Є. Завора та ще багато інших. Сто двадцять — сто тридцять процентів — з такими показниками завершили вони свої місячні норми.

В. ЛЕБІДЬ.
Старший інженер НОП.

ДВАДЦЯТЬ РОКІВ минуло відтоді, коли у селі Колодажному на Волині відкрито музей-садибу Лесі Українки. З навколишніх сіл, з усієї України, з братніх республік-сестер, з-за кордону приходять і приїждять сюди люди, щоб вклонитися місцям, які так ніжно і пристрасно оспівала видатна українська поетеса, місцям, де вона жила і працювала.

Серед розлогого саду виблискують на зимовому сонці шибки двох чепурних будиночків: «сірого» — то оселя Косачів і «білого» — Лесиного. Зайдемо спочатку до першого. У передпокої на вишневому фоні стіни чітко вимальовується постать Лесі Українки з білого мармуру. Задумливий погляд її наче промовляє: «Будуть приходити люди, радощі й тугу нести муть мені...» І ось кімната, де дев'ятирічна Леся, схвилювана і обурена звісткою про заслання рідної тітки до Сибіру, написала свій перший вірш «Надія». В експозиції — текст цього вірша, фото Лариси тих часів, уривки з листів та спогадів її сучасників. Тут же зберігається сорочка, яку Леся сама вишивала, а потім подарувала подрузі дитячих літ.

Як відомо, своїм духовним батьком і вчителем Леся Українка вважала Тараса Шевченка. Про нього вона завжди говорила шанобливо, з захопленням. Як символи їх ідейного єднання-портрет великого Кобзаря, фотокопія рукопису вірша поетеси «На роковини Шевченка», картини до його поезій. Т. Г. Шевченка «оточують» фотографії видатних діячів культури — Франка, Лисенка, Карпенка-Карого, Грабовського, Старинського, Кобилянської, Павлика — тих, з ким письменниця підтримувала дружні зв'язки. «Самій не довго збитися з путі, та трудно з неї збитися у гурті», — так характеризувала вона ці взаємини.

З численних документів постає образ Лесі Українки — розповсюджувача марксизму, громадського діяча. В одному з залів розповідається про її працю і організацію перекладу на українську мову «Маніфесту Комуністичної партії» К. Маркса і Ф. Енгельса, про її зв'язок з соціал-демократичними гуртками, розкривається тема «Леся Українка і перша російська революція». Відвідувача, безперечно, зацікавить журнал «Жизнь», в якому вона співробітничала. Цей факт особливо знаменний, бо в тому журналі друкувалися статті В. І. Леніна, на його сторінках виступали Горький, Серафимович та інші прогресивні письменники. Поряд — більшовицька газета «Искра», примірники якої були знайдені у Лесі при обшуку під час перебування в Києві, виписка із жанр-дарського повідомлення: «Косач Лариса Петрівна відома ще з 1902 року, коли адреса її була виявле-

ДУХ ЖИВИЙ ТУТ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

(До 100-річчя з дня народження)

на в представника революційної організації». Тут же першодрук драми «Осінь казка».

У серпні 1913 року перестало битися серце Лесі Українки. Печально і в той же час гордістю за мужню дочку українського народу пройняті слова з некролога, що його опублікувала в ті траурні дні газета «Правда». Фото будиночку в Сурамі, копія некролога, ваза із емлею з її могили на Байковому кладовищі у Києві підкреслюють безсмертя нашої видатної землячки, пам'ять про яку вічно живе у народі.

Глибоко шанують в нашій країні Лесю Українку — вірного друга людей праці, полум'яного поборника дружби народів. За роки Радянської влади її твори видавалися мовами братніх республік 50 разів. Фотознімки, газетні статті, численні подарунки розповідають про урочисте відзначення ювілеїв письменниці у Москві, Києві, Грузії, Колодажному й інших місцях. Клавирі музичних творів, написаних А. Штогаренком, В. Кирейком, Г. Майбородою й іншими композиторами на слова Лесі Українки, книги, присвячені її життю і творчості, — все це чудові барви у вінок її безсмертя.

А тепер перейдемо до «білого» будиночку, назву якому дали його сліпучо чисті стіни, березові колони ганку. Все тут відтворено так, як було у часи Лесі Українки. Проста, скромна обстановка. Дерев'яне ліжко, овальне дзеркало. Письмовий столик біля вікна, що виходить у сад. Лампа, свічка на

ньому не згасали аж до світанку. Праворуч — етажерка з книгами, література з наукового соціалізму...

І вітальня зберігає тепло Лесиної присутності. Фортепіано, поховані ноти «Мелодії» Рубінштейна, «Пір року» Чайковського, «Фантазії» Шопена. Мабуть, навіяні смутком частих розлук з «рідним куточком», лягли на напір слова вірша «До мого фортепіано»:

Мій давній друже! Мушу я з тобою Розстатися надовго... Жаль мені! З тобою звика я ділитися

журбою, Вповідувать думки веселі і сумні.

Нещодавно у вітальні зібралися давні сільські подруги Лесі. Згадували її ніжну вдачу, тих, хто сюди приходив до неї в гості чи за порадою. А ці стіни чули голос Камеяра, голоси багатьох її друзів і побратимів по перу і боротьбі, тут щороку Косачі святкували дні пам'яті Тараса Шевченка.

Розповідь про музей закінчило записом з «Книги почесних гостей», який залишили учасники Декади башкирської літератури на Україні. Гості з берегів Агіделі, що недавно відвідали музей, написали: «Благоговійно переступили поріг цього священного дому, де присутній живий дух великої дочки України. Ми схилиємо свої голови перед Генієм. Мужність цієї прекрасної людини. Вона належить всім, дорога всім, любима усіма».

В. ЖУКОВСЬКИЙ.

Село Колодажне на Волині.

Братерській дружбі російського та українського народів величезного політичного значення надавав В. І. Ленін. Йі митці присвячують безліч своїх творів.

На цьому фото ви бачите картину, на якій народний художник УРСР Г. С. Меліхов відобразив важливий історичний момент — перебування делегації І з'їзду КП України у Леніна. Картина, власне, так і називається «Делегати І-го з'їзду КП України у Леніна».

Частий гість

Цікава зустріч відбулася нещодавно в Стрийському Будинку культури. До глухих трудівників прийшов депутат Верховної Ради СРСР, газорізальник Стрийського вагоноремонтного заводу т. Гнатович Михайло Іванович.

Він розповів присутнім про свої депутатські справи, особисту працю на заводі, відповів на численні запитання.

М. І. Гнатович — частий гість в Будинку культури глухих.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

Таню ТРЕШОВУ знають в Херсонській школі-інтернаті не лише як відмінницю навчання. Вона — активістка, здібний організатор, у всьому служить із серцем для інших.

На фото: Таня ТРЕШОВА.

Слідами однієї скарги

продукції. Прості не оплачуються.

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДМОВИ

Скарга ця не схожа на інші, не схожа хоча б тим, що вона не надсилалася до вищих інстанцій. Вручили її мені робітники Ровенського учбово-виробничого підприємства, коли завітав я до них в гуртожиток під час редакційного відрядження.

В ній зокрема розповідається, що директор підприємства О. Поздняков грубо веде себе з підлеглими. В наслідок чого протягом лише останніх двох років з учбово-виробничого підприємства звільнилося близько двадцяти інженерно-технічних працівників та понад 20 робітників. Норми виробітку завищуються штучно. Зовсім не враховується можливість їх виконання. Збільшилася кількість браку, бо робітники, через великі норми, часто не дотримуються технології виробництва меблів. Постачання матеріалів з перебоями, їх низька якість впливає на ритмічність виготовлення

Незадовільно поліпшуються побутові умови робітників. Чотири квартири, котрі одержало підприємство від пайової участі в будівництві, директор намагався виділити лише старшому бухгалтеру Ковальчук, агенту по збуту і постачанню Жуку, технологу Петровському та заступнику директора Тарханову. Тільки після неодноразових засідань місцевого та суперечок з директором, квартири виділили робітникам Борнюку і Андрійчуку. До речі, в Андрійчука сім'я складається з чотирьох чоловік, а одержав він однокімнатну квартиру. Місцевком категорично заперечував виділяти квартиру старшому бухгалтеру, бо в неї є квартира в Клевані, проте, директор всіма правдами і неправдами таки добився свого — старший бухгалтер отримала чотирікімнатну квартиру на сім'ю з трьох чоловік.

Під час обідньої перерви робітникам ніде відпочити. Червоний куток не працює. Там немає ні шашок, ні доміно.

Умови роботи на цьому підприємстві неодноразово перевіряли всілякі комісії. Про приїзд їх директор якимось чином дізнавався раніше і робітників примушували замітати, чистити виробничі приміщення. Комісії приїжджали і відіжджали, а недоліки на підприємстві залишалися тими ж — холодно в цехах, серед робітників не проводиться виховної роботи. Зустрічаються нерідкі випадки

порушення виробничої і трудової дисципліни.

Перевіряючи дані факти, мені довелося багато розмовляти з людьми. Думав — наклеп. Хотілося заперечити все те. Не вийшло. Факти, кажуть, вперта річ.

Тільки переступаєш поріг цього підприємства, складається враження, що ніби тут все гаразд. Підтвердження цьому — ідеальна чистота, тепло і порядок в приміщенні контори. В цехах же верстатні завалені відходами і бракованими деталями. На рейсмусних верстатах працюють без

якістю диванів-ліжок. В них погано заправлені вугли, настільний матеріал розкидається нерівномірно.

Майже всюди переважає ручна праця. Хоча слід зазначити, що інженерно-технічні працівники разом з раціоналізаторами всіляко намагаються полегшити працю робітників. Буфети складаються за допомогою механічної вайми поточно-вузловим методом, а не індивідуально, як раніше. Завдяки цьому зросла продуктивність праці, механізовано й обробку окремих деталей. Зокрема, своїми

ня в протилежний бік цеху.

Питання якості виробів та організації праці неодноразово розглядалося на засіданні місцевого комітету. Ось протокол № 21 одного з таких засідань від 16-IX-1970 року. У своєму виступі начальник виробництва С. Каленчук зазначав:

— А яка якість наших виробів? Про неї можна судити хоча б з того, що з 80 готових буфетів вже відправлених на склад, для торговельних організацій підібрали лише третину, решту — забракували.

ФАКТИ — ВПЕРТА РІЧ

підсобних робітників. В одному приміщенні виготовляють деталі і складають вироби. Тут же працює прес і два шліфувальних верстатів. Вони не відгороджені, пилюка від шліфування деталей і пари від клею розносяться по всьому цеху.

ТОВЧУТЬ ВОДУ В СТУПІ

Тепер щодо якості виробів. Ось ціла гора щойно складених кухонних буфетів. В них погано припасовані, перекошені дверці, великі щілини. Можливо, це тільки на початку? Зовсім ні. Подібний брак можна зустріти і в готових виробах. Не краще і з

силами виготовлено верстат для зарізки гнізд і петель у дверцях і боках буфета кухонного.

— Свердління отворів у підлокотниках і боках ліжок-диванів, — розповідає технолог П. Петровський, — проводили вручну. Нещодавно дану операцію механізували. Свердління проводимо без попередньої розмітки. Кромки щитів диванів фанеруємо на пневмоелектроконтактний ваймі, котроу також виготовили своїми силами. Дещо механізовано і ряд інших операцій. Приміром, подача матеріалів і готових виробів. А от про організацію праці достатньо не подбали. Готові деталі, пройшовши весь технологічний цикл, повертаються для складан-

Дальше цих розмов, на жаль, справа не йшла.

ПІДПИСАНО І... ГОДІ

Про встановлення норм виробітку розмову ведемо з нормувальницею Людмилою Забужко. На цьому підприємстві вона працює менше року. Деревообробної промисловості не знає і зустрічається з нею вперше. Тому й не дивно, що вона не встигла вивчити ще всіх операцій виготовлення меблів.

— Коли переглядаємо норми виробітку, мені не допомагає жоден із майстрів. Доводиться все організовувати самій.

Більше двадцяти років трудиться на Миколаївському учбово-виробничому підприємстві ударниці комуністичної праці Ніна Тимофіївна МАКСИМЮК.
Фанеруючи щити і деталі для меблів, Н. МАКСИМЮК щодня виконує норми виробітку на 110—115 процентів.

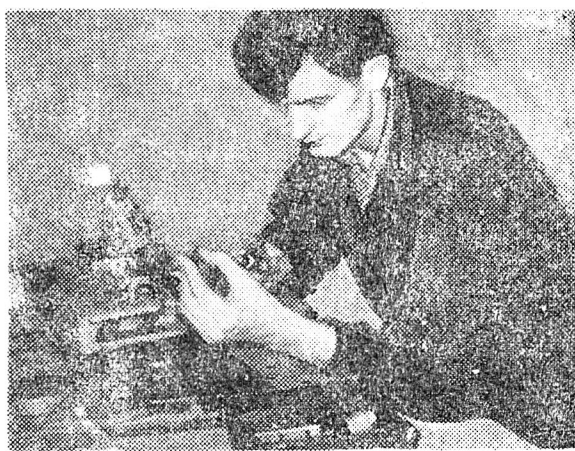
МЕТА СЛЮСАРЯ

Леонід Куліш — слюсар-наладник швейної машини, а Леонід, підхопивши ящик з інструментами, поспішає на виручку. Робітничі підприємства дуже вдячні йому за бездоганне ставлення до своїх обов'язків.

Прийшов він на підприємство з шкільної лави після закінчення Житомирської школи-інтернату. Починав з учня слюсаря. Тепер Леонід має п'ятий розряд. Він здібний раціоналізатор, ударник комуністичної праці, невпинно підвищує свою кваліфікацію. У переддень партійних з'їздів поставив собі за мету завоювати високе звання майстер «Золоті руки». Нема сумніву, що успіху Л. Куліш обов'язково досягне.

На фото: Л. Куліш за ремонтом оверлочної машини.

Фото Я. ПІШЛА.

— А якщо нормувальник «організовує» ту чи іншу операцію, хіба можна розраховувати на точність встановлення технічно обґрунтованих норм виробітку?

— Ні. Складає мною норми я порівнюю із старими, трохи завищую їх.

— А ви впевнені, що ваші норми виробітку достовірні?

— Не впевнена.

— Наряди підписуєте?

— Наряди підписую, але ніколи не знаю, скільки оброблялось деталей на даній операції. В цеху мало бувають. Більше сиджу над всілякими звітами.

По суті, тут порушуються правила встановлення нових і зміни діючих норм виробітку, записаних в кодексі законів про працю. В одному з пунктів його сказано, що нормування праці — велике політичне питання. Для того, щоб норми виробітку встановлювалися з глибоким знанням справи і забезпечували передбачені планом співвідношення між зростанням продуктивності праці і заробітної плати, адміністрація підприємства зобов'язана спільно із місцевим комсомолом проводити планову роботу по вдосконаленню нормування праці з широким залученням робітників та інженерно-технічних працівників.

І ХОЛОДНО, І ЗИМНО

В цеху холодно, руки мерзнуть. В приміщенні контори не можна всидіти від жару. Виявляється, погано працює котельня. Все підприємство і сушильні камери опалюються за допомогою тільки одного котла, в якому підтримується тиск в одну-півтори атмосфери. Інші котли стоять без дії. Пара в першу чергу надходить в приміщення контори, а тоді вже

йде далі. А поки дійде аж в пакувальне відділення, звісно, надто охолоне. Тому при такій температурі «нагрівання» батареї не витримали, і вода залила мало не все пакувальне приміщення.

— Хотіли від котельні прокласти каналу, прокласти труби, щоб приміщення контори і цеху нагрівати окремо, тобто дещо скоротити шлях проходження пари, — пояснює начальник виробництва С. Каленчук. — Директор не дозволив. Не встановлено такої, хоча й планували, додаткових калориферів для подачі теплого повітря до фарбувального відділення.

— А ми тепер мерзнемо, — скажуть оздоблювальники меблів Надія Цимбалюк та Лідія Бабій. — І нікому не має до того діла.

БІЛЬШЕ ПАЛЯТЬ, НІЖ...

На низькому рівні виховна і політмасова робота. Червоний куток в обідню перерву хоча і відчинений, але годі там шукати свіжих номерів газет та журналів, шахи, доміно. Робітники туляться в коридорі, сісти ніде, бо немає жодної лавки. За весь робочий день робітники більше палять, ніж працюють.

Восени минулого року міська комісія санепідемстанції перевіряла умови праці і побуту на Ровенському УВП. В складеному нею акті, зокрема, наголошувалося, що на цьому підприємстві недостатньо налагоджений «питтєвий режим», у фанероклеїльному відділенні погано працює витяжна вентиляція.

— Вентиляцію переробили, — розповідають пресувальники Лю-

В ИСОКИЙ, МОЛОДЦЮВАТИЙ він зовнішнім виглядом ніяк не схожий на ветерана праці. Сорок років йому мине лише в нинішньому році. Більшу половину з них А. Положенко працює на Одеському УВП-3. Тут пройшов складний шлях від учня до висококваліфікованого наладника. Оволодів багатьма суміжними спеціальностями: слюсаря, токаря, терміста, фрезерувальника та іншими. А. Положенко одним з перших завоював почесне звання «Майстер золоті руки».

В його біографії нема нічого виняткового. Подвигів не здійснював. Просто працював і, дякуючи відмінній пам'яті та цілеспрямованому характерові, крок за кроком йшов до мети. Після закінчення школи хлопці пропонували йти на взуттєву фабрику, мовляв, робота слюсаря брудна. Та Анатолій щодо цього мав свою думку. І ось він учень слюсаря на УВП-3. Анатолію пощастило — майстром виробничого навчання в той час був один з кращих слюсарів Т. Олійниченко. Навчався Анатолій в нього рік, а згодом, як одного із здібних, його залишили у відділі головного механіка. Тяжко там було спочатку, адже відділ займався наладкою всіх верстатів.

Минув час і відпала необхідність робити замовлення іншим організаціям на ремонт обладнання. Відділ головного механіка повністю забезпечував безперебійну роботу всіх машин і механізмів.

Якось директор запропонував Анатолію перейти працювати на штамповку кнопок канцелярських. Тобі бути піонером цієї справи, — сказав директор.

Анатолій Положенко дав згоду. Робота була складною, в невмілих руках верстат вередували, йшов брак. Та Анатолій не здавався і витрачав весь вільний час на приборкання непокірних кнопочних верстатів. І переміг! А потім допоміг іншим глухим трудівникам оволодіти цією професією.

На той час всі робітники зі старого будинку підприємства уже перейшли в нове, просторе приміщення і незнайому роботу — виробництво електротехнічних виробів. На новому місці колектив дещо лихоманило. Особливо вередував один з головних верстатів. І знову директор звернувся за допомогою до А. Положенка. Тут було про що подумати. Декілька днів вагався, проте дав згоду.

І відразу ж зіткнувся з багатьма труднощами. Одного разу на головному верстаті вийшли з ладу три деталі. Це було напередодні вихідних днів. Анатолій Миколайович приходить на підприємство і в суботу, і в неділю. В понеділок верстат працював відмінно, і вдячні усмішки робітниць були для нього кращою нагородою за працю.

Анатолій Миколайович — член місцевого, нагороджений ювілейною лєнінською медаллю.

О. СУХАНОВ.

Майстер Анатолій Положенко

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «НАШОГО ЖИТТЯ»

„Оце то зустріли“...

Цей критичний матеріал друкувався в газеті «Наше життя» 9 січня цього року. В ньому, зокрема, говорилося про те, що до Кіровограда на гастролі приїздив Одеський самодіяльний Народний театр. Про приїзд колективу театру знав особисто К. Спортесний, голова Кіровоградського облвідділу УТОГ, але він не організував зустрічі гостей, і не взяв участі в проведенні святкового вогника, присвяченого одеситам та огляді їх спектаклів.

Як повідомила редакцію секретар партійної організації Кіровоградського учбово-виробничого підприємства С. Никифорова, критичний матеріал обговорювався на засіданні партійного бюро. Факти, наведені в газеті, дійсно мали місце. Комуністи, котрі виступили в ході обговорення цього матеріалу, зі всією суворістю вказали К. Спортесному на недопустимість подібного як з його боку, так і з боку працівників облвідділу УТОГ.

На К. Спортесного накладено партійне стягнення.

квартири не виділили, а старший бухгалтер М. Ковальчук на сім'ю з трьох чоловік одержала чотирикімнатну квартиру, незаконно прописавши на данну житлову площу своїх батьків, котрі й досі проживають в Клевані поблизу Ровно.

Директор О. Поздняков не заперечує цього і для виправдання додає, що М. Ковальчук обміняла трьохкімнатну квартиру на чотирикімнатну при одержанні ордера.

А ось ще факт. На Ровенське учбово-виробниче підприємство після закінчення Львівського лісотехнічного інституту приїхав працювати на посаду технолога І. Петровський. Має сім'ю з трьох осіб. Йому, як молодому спеціалістові, цілком на законних підставах виділили двокімнатну квартиру в новому будинку по вулиці Текстильників, 6. Про це записано в протоколі № 12 засідання місцевого від 23 лютого минулого року. Сталося ж так, що сім'ю І. Петровського, замість виділеної двокімнатної, поселили в однокімнатну квартиру.

Така ж доля спіткала й ударника комуністичної праці Андрійчука.

На вул. Набережній, 28 збудовано п'ятиповерховий гуртожиток для глухих робітників. Однак, виявляється, що проживають в цьому гуртожитку не лише ті, хто працює на підприємстві й установі глухих, але й інші особи, які не мають до Товариства ніякого відношення. Директору неодноразово вказувалося про вжиття заходів щодо звільнення сторонніми особами житлової площі гуртожитка. Проте, до цього часу дані заходи не вживаються.

«МОЯ ХАТА СКРАЮ»

Про грубе, нетактовне ставлення директора до підлеглих розповідають робітники, інженерно-технічні працівники, підтверджує це в якійсь мірі й голова облвідділу УТОГ В. Єлісеєва, коли говорять, що О. Позднякову заборонили нині розмовляти з робітниками наодинці. В той же час вона всіляко намагається виправдати його дії. Мовляв, у нього такий характер. Сама ж рідко буває на підприємстві. Начальник виробництва С. Каленчук теж вказує на грубість О. Позднякова, котрий іноді по кілька днів не розмовляє з підлеглими, а тільки видає різні накази. С. Каленчук на посаді начальника виробництва працює більше року, але й досі його кандидатура не подається директором для затвердження на цій посаді.

— Я вже декілька разів думав звільнитися, бо працювати з таким директором майже неможливо, — говорять С. Каленчук.

Про неподобства, що творяться на Ровенському учбово-виробничому підприємстві, знають в обласному відділі УТОГ. Знати-знають, а відповідних заходів не вживають, навпаки, чомусь стороняться їх. Мовляв, моя хата скраю. А тим часом скарги продовжують надходити до різних установ і організацій.

Л. РУСЕЦЬКИЙ.

Спецкор «Нашого життя»

НАШІ КОНКУРСИ—71

З метою повнішого висвітлення трудових звершень членів Товариства на всіх ділянках виробництва, організації та культзакладів, залучення широкого кола позаштатних авторів, підвищення їх майстерності, редакція газети «Наше життя» з лютого 1971 року оголошує конкурс на кращий нарис, кореспонденцію, репортаж, зарисовку, оповідання, новелу та краще фото.

Конкурс проводиться під девізом «Твій вклад в досягнення Товариства».

В оповіданнях, нарисах, новелах, зарисовках, репортажах, кореспонденціях та інших газетних і літературних жанрах редакція газети сподівається знайти цікаві розповіді про людей праці на учбово-виробничих підприємствах Товариства, державної промисловості, сільському господарстві і культурному житті.

Для переможців цього конкурсу встановлюється три премії:

- I — 100 карбованців;
- II — 75 карбованців;
- III — 50 карбованців.

Дві заохочувальних—по 30 карбованців кожна.

Останній строк прийому конкурсних матеріалів — 15 листопада 1971 року.

Для фотоаматорів оголошується фотоконкурс.

Мета фотоконкурсу: у фотографіях відобразити найхарактерніші риси праці глухих трудівників, їх дозвілля, відпочинок, навчання.

Для фотоаматорів встановлено такі премії:

- I — 60 карбованців;
- II — 50 карбованців;
- III — 20 карбованців.

Фотографії розміром 18×24 сантиметри надсилати у вигляді чорно-білих відбитків на глянцевому папері.

Фото на конкурс приймаються до 1 грудня 1971 року.

Кращі фотознімки та матеріали друкуватимуться в газеті.

Матеріали надсилати на адресу редакції: КИЇВ-5, вул. ЧЕРВОНОАРМІЙСЬКА, 74 з поміткою: «НА КОНКУРС».

Урок праці в Капуській школі-інтернаті, що на Івано-Франківщині. Учні Володя БАГРІЙ та Вася МЕЛЬНИЧУК захоплюються художньою різьбою по дереву.

Пам'ятник Максиму Горькому в Ялті.

Фото Р. СКОВОРОДНИКОВА.

В МУТИНСЬКІЙ ПЕРВИННІЙ...

Село Мутин Кролевецького району Сумської області розкинулось на березі чарівного Сейму. В цьому селі живе дружний, злагоджений колектив членів Товариства. Вони відіграють неабияку роль в колгоспному виробництві. Все це люди шановані, всі користуються повагою та авторитетом у односельчан.

Керівники колгоспу «Україна» задоволені роботою глухих спеціалістів. Наприклад, М. Приходько і В. Кохан організували механічну столярну майстерню. В. Похила налагодив виробництво цегли для колгоспу. М. Проценко ремонтує колгоспникам взуття. Фотографії глухих трудівників прикрашають Дошку пошани колгоспу.

До просторого будинку голови первинної організації УТОГ В. Кохана збираються у вільні від роботи години глухі трудівники почитати газети, журнали, зіграти в шахи чи шашки, подивитись телепередачі. Добре налагоджена гурткова робота. Працює не тільки шахово-шашковий, а також самодіяльний та мімічний гуртки. Про один з них — самодіяльний і хочеться розповісти більш докладніше.

Члени цього гуртка часто виїжджають з концертною програмою до сільських первинних організацій УТОГ. М. Приходько, керівник цього гуртка, відмінно володіє оригінальним жанром — пантомімою. Його майстерність не раз викликала аплодисменти глядачів не тільки в Кролевеці, але й в Сумах, Чернігові.

Колектив Мутинської первинної організації УТОГ невеликий — лише чотирнадцять чоловік. Та справа не в кількості членів організації, а у відношенні до справ, до громадських обов'язків. Члени її працюють відмінно, вміють змістовно і цікаво провести свій вільний час.

В. ЗАМУЛА,
голова Кролевецького міжрайвідділу УТОГ.

Поїздка по Криму

На Сімферопольському учбово-виробничому підприємстві працює багато дівчат, які приїхали сюди з різних кінців нашої країни. Більшість з них не бачила ні Чорного моря, ні сонячного Криму. Комсомольська організація разом з адміністрацією підприємства, за численними побажаннями молоді, організували екскурсії по Криму.

Трудівники відвідали золоті пляжі Євпаторії, Воронцовський Палац в Алуці і картинну галерею видатного мариніста Айвазовського в Феодосії. Особливо сподобалась швейницям поїздка до міста-героя Севастополя. Треба було бачити, з якою цікавістю слухали вони екскурсовода, з яким хвилюванням переживали події минулого.

Попереду ще багато цікавих зустрічей з містами Криму. У майбутньому швейники Сімферопольського УВП планують екскурсії до Керчі та Судак.

Л. ЗАДОРЖНЯ.

До історичного музею

Місцевий комітет Київського УВП-3 організував нещодавно для робітників підприємства екскурсію до історичного музею. Виробничники ознайомилися з експонатами різних історичних епох, від початку виникнення Київської Русі до сьогодення.

Особливу увагу привернула експозиція «Українська РСР в період Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років». Екскурсовод докладно розповіла про початок і хід другої світової війни, про героїчну оборону Києва, його визволення від фашистських загарбників, відбудову в мирний час. Захоплюючою була її розповідь про боротьбу партизанських загонів на території окупованої України. В одному з таких загонів під командуванням Сидора Артемозича Ковпака боровся механік нашого підприємства І. Марголін, який часто ділиться спогадами про героїчний Карпатський рейд, про дії народних месників проти окупантів.

З почуттям гордості за нашу Вітчизну, за її здобутки та трудові перемоги залишали відвідувачі зали музею.

О. ЛЕЩИНСЬКА.

НА ЛИЖНІЙ ПРОГУЛЯНЦІ.

СПОРТ

НЕЗАБАРОМ ЗМАГАННЯ

В Ужгороді відбулися міські змагання лижників, в яких взяло участь десять команд, в тому числі спортсмени нашого Товариства.

У пертій боротьбі члени УТОГ зайняли друге почесне місце.

Особливо відзначилися Микола Солопатич та Іван Живодор. Вони успішно фінішували на дистанції 5 тисяч метрів. Тепер лижни-

ки наполегливо готуються до змагань на першість УТОГ, що відбудуться в лютому в м. Житомирі.

Готують свої бутси до веснянолітнього сезону також і футболісти. Незабаром вони візьмуть участь у зимовій першості міста з футболу, де їм доведеться зустрітись з сильними суперниками.

Ю. ВІРАЧ.

Футбольний суддя

На оксамиті футбольного поля чітко вирізнялася чорна суддівська форма. Обабіч центрального кола двома кольоровими ланцюжками розташувалися футболісти. Головний суддя матчу, високий, худорлявий, років сорока чоловік, жестом підізвав до себе капітанів. Розіграли поле... Гравці зайняли свої місця. Ще один погляд на секундомір, помах прапора і... шкряяний м'яч маленькою планетою злетів над стадіоном. Розпочався захоплюючий двобій.

Суддя невтомно рухався полем, був у вирі подій, керував плином матчу. Не гарячкував, завжди стримано й коректно направляв гру в потрібне русло, вміло охолоджував не в міру запальних гравців. Ні, він не втручався зайвий раз в перебіг подій, давав грати в достаток, але був нещадний до порушників. Ніколи його прапорець не ставав на перешкоді жодній комбінації. Так, цей суддя не був на полі, як іноді буває, третім зайвим. Що й казати, відчувалося, що він був майстром своєї суддівської справи і до тонкощів розумів футбол.

Це епізод з минулорічної першості глухих спортсменів України, і суддя — суддя республіканської категорії, слюсар одного з державних заводів Донецька А. Насорін.

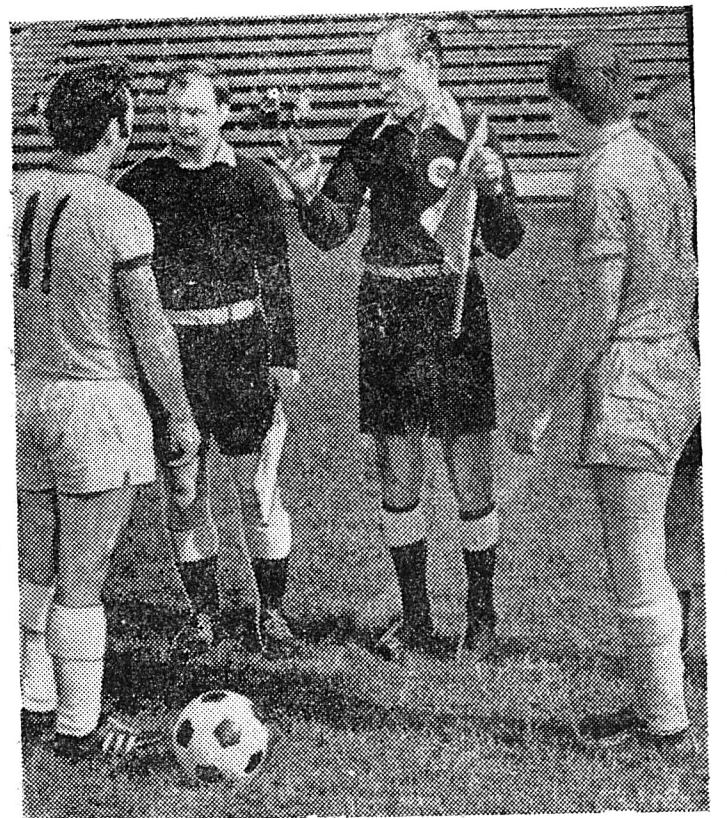
...Футболом Анатолій Дмитрович захопився ще в тридцять років, коли навчався в Селідівській школі-інтернаті для глухих дітей. Ворогар № 1 — так називали його дру-

зі. Хлопець, як кажуть подавав надії, та налетіла війна. Чимало довелося пережити юнакові в окупованому Донецьку. Ще й тепер згадка про ті роки викликає у Насоріна сумну посмішку.

Улюбленим футболом хлопець серйозно займався лише в 1947 році, коли при Донецькому Будинку культури глухих була організована футбольна команда. Анатолій віддавав їй всю свою силу і силу. І знову в Донецьку заговорили про нього, як про одного з кращих гравців.

Якось запросили А. Насоріна судити товариську зустріч. Відтоді Анатолій Дмитрович систематично судить першість області з футболу не тільки серед глухих, але й серед чуючих спортсменів. Винятково принципове відношення до гри, розуміння всіх її нюансів, вміння знайти спільну мову з гравцями — йде, зрозуміло, від того, що він сам у минулому футболіст. То ж не дивно, що йому присвоїли високе звання судді республіканської категорії.

Коли обговорювалися кандидатури футбольних суддів для проведення першості України серед глухих спортсменів, двох думок не було — тільки А. Насорін. Йому також доручили суддіство всесоюзних змагань з футболу серед глухих. В його суддівській книжці, куди заносяться дані оглядової комісії про якість суддіства, стоять лише п'ятірки.

На фото (в центрі) суддя республіканської категорії Анатолій Дмитрович НАСОРИН.

Текст і фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Редактор **О. БОРИМЧУК.**

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 107—5238. 71 р.